

Ανοικτή Επιστολή προς την Ιεραρχία για το Ουκρανικό ζήτημα (Συλλογή υπογραφών)

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΓΙΑ ΤΟ ΟΥΚΡΑΝΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ (Συλλογή υπογραφών)

Μακαριώτατον Αρχιεπίσκοπον Αθηνών και πάσης Ελλάδος, κ.κ. Ιερόνυμον, Αθήνα

Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, στίς Ἴδρες Τους.

Μακαριώτατε,

Σεβασμιώτατοι,

Ὡς μέλη τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ κατὰ πνεῦμα υἱοὶ τῆς ἐπισκοπικῆς-πατρικῆς Σας εὐθύνης αἰσθανόμεσθε τὴν ἀνάγκη νὰ ἀπευθυνθοῦμε σὲ Ἐσᾶς ὡς πνευματικούς καὶ ἐκκλησιαστικούς μας Πατέρες καὶ νὰ ἐκφράσουμε τὴν ἀνησυχία καὶ ἀγωνία μας γιὰ τὴν ἀντικανονικὴ χορήγηση τοῦ Οὐκρανικοῦ αὐτοκεφάλου.

1. Συμμεριζόμαστε καὶ τὴ δική Σας ἀγωνία καὶ τοὺς σοβαροὺς κανονικούς καὶ ἐκκλησιολογικούς ἐνδοιασμούς καὶ τὶς ἐπιφυλάξεις Σας, ὅπως ἔχουν ἐκφραστῆ ρητῶς ἢ ἀκόμα καὶ σιωπηρῶς κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς δικῆς Σας ποιμαντικῆς διακρίσεως. Ἀντιλαμβανόμεσθε καὶ τὶς πιέσεις πού, ὡς μὴ ὤφειλε, δέχεται ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς Της ἀπὸ διαφόρους ἐκκλησιαστικούς καὶ μὴ παράγοντες. Θέλουμε νὰ πιστεύουμε ὅτι τὰ ὑγιῆ πνευματικὰ ἀντισώματα τῶν Ἐπισκόπων μας θὰ ἀντιμετωπίσουν τὶς προσβολὲς τῶν ἀλλοτρίων.

2. Ἀσφαλῶς, τιμοῦμε καὶ σεβόμαστε τὸν Οἰκουμενικὸ Θρόνο τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἔχοντα τὰ πρεσβεῖα τιμῆς καὶ τὴν πρωτοκαθεδρία μεταξύ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Ἀδιαμφισβήτητα τὰ πρωτεῖα τιμῆς ὡς χορηγηθέντα ὑπὸ Οἰκουμενικῶν Συνόδων παραμένουν ἀδιάπτωτα ἔσαεί.

3. Τὰ πρεσβεῖα τιμῆς τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑφίστανται καὶ ἀσκοῦνται ἀποκλειστικὰ στὰ πλαίσια τοῦ ἁγιοπνευματικοῦ συνοδικοῦ-ιεραρχικοῦ συστήματος τῆς κοινωνίας τῶν Τοπικῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ ὄχι ἔξω καὶ πάνω ἀπὸ αὐτό: Συνίστανται κυρίως στὸν συντονισμό τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν σὲ κρίσιμα θέματα διορθοδόξου ἐνδιαφέροντος, στὴν προεδρία τῶν διορθοδόξων καὶ πανορθοδόξων συναντήσεων καὶ Συνόδων καὶ στὴν ἔκφραση καὶ ὑλοποίηση τῶν ἀποφάσεων πού ἔχουν ληφθεῖ μετὰ ἀπὸ πανορθόδοξη διαβούλευση.

4. Ἡ ὑπερόριος ἐπέμβαση-εἰσπήδηση ἀκόμα καὶ γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση σοβαροῦ προβλήματος σὲ ξένη δικαιοδοσία χωρὶς τὴ σύμφωνη γνώμη, πολλῶ δὲ μᾶλλον ἀντίθετα στὴν ὁμοφωνία, τῶν ἄλλων τοπικῶν Ἐκκλησιῶν δὲν μπορεῖ νὰ θεμελιωθεῖ στὴν Ὁρθόδοξη ἐρμηνεία τῶν πρεσβείων τιμῆς, ἀλλὰ ἀποτελεῖ ἀλλοίωση καὶ παρερμηνεία τους. Τυχὸν ἀπόπειρα ἐπιβολῆς τέτοιας ἐρμηνείας θὰ ἔχει, δυστυχῶς, σοβαρότατες ἐκκλησιολογικὲς συνέπειες μὲ ἄμεσο ἀποτέλεσμα τὴν ἀπώλεια τῆς τιμητικῆς προκαθεδρίας. Τὸ παράδειγμα τῆς περιάκουστης Πρεσβυτέρας Ρώμης τῆς ἐχούσης τὴν πρωτοκαθεδρία στὴν ἀρχαία Ἐκκλησία καταδεικνύει τὴ σοβαρότητα τοῦ ζητήματος αὐτοῦ. Ἡ παρερμηνεία καὶ ἡ ἀπόπειρα μετατροπῆς τῶν πρεσβείων τιμῆς σὲ πρωτεῖο ἐξουσίας ἀλλοιώνει τὴν Ὁρθόδοξη ἐκκλησιολογία καὶ τὴν ὁδηγεῖ σὲ παπισμὸ μὲ ὀλέθριες συνέπειες.

5. Ὡς Ἕλληνες στὴν καταγωγή τιμοῦμε καὶ σεβόμαστε τὸ Πατριαρχεῖο τοῦ Γένους, ὅταν αὐτὸ ἀληθεύει ἐν ἀγάπῃ. Θλιβόμαστε, διότι σήμερα τὸ βλέπουμε, λόγῳ τῆς λανθασμένης ἐπιλογῆς τῆς Ἡγεσίας Του, νὰ κινδυνεύει νὰ βρεθεῖ ἀπομονωμένο καὶ νὰ ἀπωλέσει τὸ συντονιστικὸ Του ρόλο στὶς διορθόδοξες σχέσεις καὶ τὴν ἔκφραση καὶ ὑλοποίηση τῆς βούλησης τῶν Τοπικῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Ἡ περαιτέρω ἐπιμονὴ στὶς λανθασμένες ἐπιλογὲς μόνον δυσμενέστερες συνέπειες θὰ ἔχει γιὰ τὸν Θρόνο.

6. Τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς ἐκχωρήσεως αὐτοκεφαλίας καὶ ἡ Ἐκκλησία κάθε ἔθνους ἔχει τὸ δικαίωμα ἀνυψώσεως σὲ Αὐτοκέφαλη, μόνον ὑπὸ σαφεῖς καὶ αὐστηρὲς προϋποθέσεις τὶς ὁποῖες ἔχει θέσει ἡ ἐκκλησιαστικὴ Παράδοση καὶ εἶναι συνεπεῖς μὲ τὴν Ὁρθόδοξη ἐκκλησιολογία καὶ τὴν κανονικὴ Τάξη, οἱ ὁποῖες δὲν τηρήθηκαν στὴν παρούσα περίπτωση.

7. Δὲν μποροῦμε νὰ συμμεριστοῦμε τὴν ἄποψη ποὺ διατυπώθηκε ὅτι ἡ τυχὸν ἄρνηση ἀποδοχῆς τῆς Αὐτοκεφαλίας στὴν Οὐκρανία θέτει ὑπὸ ἀμφισβήτηση τὰ αὐτοκέφαλα τοῦ 19^{ου} καὶ 20^{ου} αἰ. Δὲν ἔχει καμία κανονικὴ ἢ ἱστορικὴ θεμελίωση ὁ ἰσχυρισμὸς αὐτός. Δὲν ὑπάρχει ἡ παραμικρὴ συγγένεια τοῦ οὐκρανικοῦ αὐτοκεφάλου μὲ τὰ λοιπὰ κανονικὰ Αὐτοκέφαλα ἄλλων Ἐκκλησιῶν, καθ' ὅτι:

α. Δὲν ζήτησε τὴν αὐτοκεφαλία ἡ ἀναγνωρισμένη ἀπὸ ὅλες τὶς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες ἀκόμα καὶ ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο Αὐτόνομη Ἐκκλησία τῆς Οὐκρανίας ὑπὸ τὸν Μητροπολίτη Ὀνούφριο, μὲ τοὺς 90 ἐπισκόπους, τὶς 12.000 ἐνορίες, τὰ 250 Μοναστήρια, τοὺς 5.000 μοναχοὺς καὶ μοναχές καὶ τὰ ἑκατομμύρια τῶν πιστῶν. Ἡ κανονικὴ Ἐκκλησία, ὡς εἶχε κάθε δικαίωμα, δὲν ζήτησε καὶ δὲν ἀποδέχθηκε τὴν αὐτοκεφαλία. Εἶναι δυνατὸν νὰ τῆς ἐπιβληθεῖ μὲ τὴ βία, ἢ νὰ τιμωρηθεῖ ἐπειδὴ δὲν ἀποδέχθηκε;

β. Ἐνῶ ὅλοι, ἀκόμα καὶ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, ἀποδέχονται τὴν παρουσία τοῦ Μητροπολίτου Ὀνούφριου καὶ τῶν 90 ἐπισκόπων (δὲν ὑφίσταται κανονικὴ πράξη ἐκθρονίσεως ἢ καθαιρέσεως ἢ ἀργίας εἰς βάρος τους) δημιουργεῖται μία παράλληλη ἐκκλησιαστικὴ δομὴ, δίπλα στὴν κανονικῶς ὑφισταμένη. Κατηγοροῦμε, καὶ δικαίως, τὶς παράλληλες δικαιοδοσίες στὴ Διασπορὰ καὶ τώρα τὶς

έφαρμόζουμε στα όρια τῶν Ἐκκλησιῶν;

γ. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Οὐκρανίας ὑπάγεται κανονικῶς στοῦ Πατριαρχεῖο τῆς Ρωσίας καὶ ὄχι στοῦ Οἰκουμενικό. Ὅλες οἱ μέχρι τώρα αὐτοκεφαλίες τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐχορηγοῦντο σὲ περιοχὲς δικῆς Τῆς δικαιοδοσίας.

δ. Σχεδὸν ὅλες οἱ Τοπικὲς Ἐκκλησίαι διατηροῦν σοβαρότατες ἐπιφυλάξεις γιὰ τὴν κανονικότητα καὶ ἐγκυρότητα τῆς ἀρχιερωσύνης τῆς νέας ἐκκλησίας. Μάλιστα οἱ 15 ἀπὸ τοὺς 50 περίπου ἐπισκόπους τῆς ἔλκουν τὴν «ἀρχιερωσύνη» τοὺς ἀπὸ αὐτοχειροτόνητους! Δὲν ὑπάρχει πουθενὰ τέτοιο προηγούμενο! καὶ

ε. Καμία Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία δὲν ἀναγνώρισε τὴν οὕτως χορηγηθεῖσα αὐτοκεφαλία, γεγονὸς πρωτοφανὲς στὴν ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία!

8. Εἶναι ἐξαιρετικὰ θλιβερὸ νὰ διαπιστώνουμε ὅτι ἐνῶ παλαιότερα, σὲ πείσμα τῶν πολιτικῶν συμφερόντων καὶ σὲ ἐξαιρετικὰ δύσκολες ἐποχές, ὁ Οἰκουμενικὸς Θρόνος μὲ τοὺς Ἁγίους Πατριάρχες Του ἀγωνιζόταν γιὰ τὴν ἐνότητα τῶν ρωσικῶν λαῶν ὑπὸ μία πνευματικὴ καὶ ἐκκλησιαστικὴ διοίκηση, σήμερα ἐνδίδει στοὺς πειρασμοὺς καὶ στὶς ὑπερατλαντικὲς πιέσεις καὶ προσπαθεῖ βίαια νὰ τοὺς χωρίσει, ἐμπλέκοντας τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία στὰ γεωπολιτικὰ συμφέροντα καὶ μετατρέποντας τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ σὲ μέρος τῶν γεωπολιτικῶν σχηματισμῶν καὶ προβλημάτων. Τυχὸν ἀναγνώριση τῆς αὐτοκεφαλίας ἐκ μέρους μόνο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, χωρὶς πανορθόδοξη ἀπόφαση, θὰ ἐμπλέξει καὶ τὴν τοπικὴ μας Ἐκκλησία στὴ γεωπολιτικὴ σκακιέρα.

9. Ἡ περιοχὴ τῆς Οὐκρανίας (στὶς ἐκκλησιαστικὲς πηγὲς ἀναφέρεται κυρίως ὡς Μικρὰ Ρωσία) ἀπὸ τὸ 988 μ.Χ. μέχρι τὸ 1686 μ.Χ. ὑπαγόταν στὸν Οἰκουμενικὸ Θρόνο. Μὲ τὴν Πατριαρχικὴ Πράξη τοῦ Πατριάρχου Διονυσίου Δ΄ ὑπήχθη κανονικῶς στοῦ Πατριαρχεῖο Μόσχας. Ὡς πλήρη ὑπαγωγή στὴν Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας ἐρμήνευε τὴν Πατριαρχικὴ Πράξη τὸ ἴδιο τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο ἐπὶ 332 χρόνια! Ἡ βεβαιότητα αὕτη ἔχει γίνῃ ἀποδεκτὴ πολυτρόπως ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο καὶ ἔχει καταγραφεῖ μὲ τὸν ἐπισημότερο τρόπο στὰ Τυπικὰ τοῦ 17^{ου} αἰ., στὰ Συνταγμάτια 1797 (Ἁγ. Γρηγορίου Ε΄), 1829, 1855, 1896, 1902, ποὺ ἔχουν ἐκδοθεῖ «ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκ τοῦ Πατριαρχικοῦ Τυπογραφείου» καὶ στὰ Πατριαρχικὰ Ἡμερολόγια – Ἐπετηρίδες μέχρι καὶ τὸ 2018! Στὶς ἐπίσημες αὐτὲς Πατριαρχικὲς ἐκδόσεις ὁ Οἰκουμενικὸς Θρόνος δεχόταν χωρὶς καμία ἐπιφύλαξη ὅτι ἡ Οὐκρανία ὑπάγεται κανονικῶς στοῦ Πατριαρχεῖο τῆς Ρωσίας! Τὴν ἴδια βεβαιότητα ἔχουν καταγράψει καὶ τὰ στελέχη τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου (Ἀρχιεοφύλακας Κ. Δελικάνης, οἱ καθηγητὲς Μητροπολίτης Διοκλείας Κάλλιστος (Ware) (Ὁξφόρδη), πρωτ. Θεοδ. Ζήσης (Θεσ/νίκη), Βασ. Σταυρίδης (Χάλκη), Γρ. Λαρεντζάκης (Βιέννη), Βλ. Φειδᾶς (Ἀθήνα-Σαμπεζύ), καθὼς καὶ ὁ ἴδιος ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Βαρθολομαῖος καὶ ἐγγράφως καὶ σὲ ἐπίσημη ὁμιλία

Του στο Κίεβο. Έτσι ἐρμηνεύει τὴν Πατριαρχικὴ Πράξη τοῦ 1686 τὸ ἴδιο το Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο ἐπὶ 332 χρόνια!

10. Καὶ τὸ πλέον καθοριστικὸ: Ἐτσι ἐρμηνεύει τὴν Πατριαρχικὴ Πράξη ἐπὶ 332 χρόνια ἡ πανορθόδοξη ἐκκλησιαστικὴ συνείδηση! Ἀπὸ τὸ περίφημο Συνταγμάτιο τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Χρυσάνθου (Νοταρᾶ) τοῦ 1715 μέχρι καὶ τὸ 2019 ὅλα τα Τυπικὰ-Ἡμερολόγια-Ἐπετηρίδες ὄλων τῶν Τοπικῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν θεωροῦσαν τὴν Οὐκρανία τμῆμα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας. Ποιὸς μπορεῖ νὰ περιφρονήσῃ ἐλαφρᾶ τῇ καρδίᾳ τὴν πανορθόδοξη ἐκκλησιαστικὴ παράδοση καὶ ἐμπειρία; Ποιὸς δικαιούται νὰ σταθεῖ ὑπεράνω τῆς πανορθόδοξου συνειδήσεως;

11. Ἐκφράζουμε τὴν ἐντονότατη ἀνησυχία μας διότι δὲν ἔχουν ἀπαντηθεῖ πειστικὰ οἱ ἀνησυχίες γιὰ τὸ κανονικῶς ἀνυπόστατο τῆς «ἱερωσύνης» τῆς νέας ἐκκλησίας. Ἀσφαλῶς, ὑπὸ αὐστηρὲς προϋποθέσεις, ἡ Ἐκκλησία μπορεῖ νὰ οἰκονομήσῃ τις ἐν σχίσματι καὶ αἰρέσει χειροτονίες. Πῶς ὅμως ἐκφράζεται ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας ἐπ’ αὐτοῦ; Στὴν Ἀνατολὴ δὲν ἔχουμε παπικὸ θρόνο ποὺ νὰ ἀποφαίνεται καὶ οἱ ἄλλοι νὰ ὑπακούουν! Ἀλλὰ οἱ τοπικὲς Ἐκκλησίες ἐν Συνόδῳ ὑπὸ τὴν προεδρία τοῦ Κωνσταντινουπόλεως ἀποφασίζουν τὴ θεραπεία τοῦ σχίσματος καὶ οἰκονομοῦν τις χειροτονίες! Ὅταν ὅμως ὅλες οἱ τοπικὲς Ἐκκλησίες ἔχουν ἀρνηθεῖ νὰ ἀναγνωρίσουν τέτοια «ἱερωσύνη», μὲ ποιὸ κανονικὸ δικαίωμα ὁ Κωνσταντινουπόλεως μπορεῖ νὰ ἰσχυριστεῖ ὅτι ὡς Πρῶτος ἐκφράζει τὴν Ἐκκλησία καὶ οἰκονομεῖ τις ἐν σχίσματι χειροτονίες; Δὲν εἶναι ὁ Κωνσταντινουπόλεως ὑπεράνω τῆς κοινῆς ἀπάντων τῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν γνώμης. Δὲν εἶναι ὁ πάπας ποὺ ἐκφράζει *ex cathedra* τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία δίχα γνώμης τῶν ἄλλων ὁμοταγῶν του.

12. Δυστυχῶς ὅμως οἱ χειροτονίες τῆς νέας ἐκκλησίας δὲν προέρχονται μόνο ἀπὸ τὸν καθηρημένο καὶ ἀναθεματισμένο Φιλάρετο, τὴν καθαίρεση καὶ τὸν ἀναθεματισμὸ τοῦ ὁποῖου ἐπὶ 26 χρόνια εἶχε ἀναγνωρίσει σύμπασα ἡ Ὁρθοδοξία (ἀκόμα καὶ αὐτὸς ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης), ἀλλὰ προέρχονται καὶ ἀπὸ τὸν αὐτοχειροτόνητο πρῶην διάκονο, οὐδέποτε χειροτονηθέντα πρεσβύτερο καὶ ἐπίσκοπο, ἀπατεῶνα τοῦ κοινοῦ ποινικοῦ δικαίου Βίκτωρα Τσεκάλιν. Γιὰ τὸ Ὄνομα τοῦ Θεοῦ, πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ἀναγνωρίσουμε ὡς Ἐκκλησία Ἑλλάδος αὐτοχειροτόνητους; Καυχώμαστε ἐν Κυρίῳ μέχρι τώρα γιὰ τὴν ἀποστολικὴ διαδοχὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἀρχιερωσύνης. Εἶναι δυνατὸν καὶ μετὰ τὴν ἀναγνώριση τῶν «χειροτονιῶν» τοῦ Τσεκάλιν νὰ συνεχίζουμε νὰ κηρύττουμε γιὰ τὴν ἀποστολικὴ διαδοχὴ τῶν Ὁρθοδόξων Ἀρχιερέων;

13. Πῶς, λοιπόν, «θεραπεύθηκε» ἡ «ἱερωσύνη» τῶν αὐτοχειροτόνητων; Μπορεῖ μόνος του ὁ Κωνσταντινουπόλεως μὲ μία πράξη νὰ θεραπεύσῃ τὴν ἔλλειψη ἀποστολικῆς διαδοχῆς; Οἱ δικαιολογίες ποὺ ἔχουν ἐπιστρατεύσει οἱ ὑποστηρικτὲς τῆς αὐτοκεφαλίας εἶναι τόσο ἀντιφατικὲς καὶ αὐτοαναιρούμενες ὥστε ὄχι μόνο δὲν πείθουν γιὰ τὴν ὑπαρξὴ κανονικῆς χειροτονίας τῶν αὐτοχειροτόνητων, ἀλλὰ ἐπιβεβαιώνουν τὴν ἀνυπαρξία ἐγκύρου ἀποστολικῆς διαδοχῆς. Κατόπιν

αὐτῶν, μὲ ποιὰ ἐσωτερικὴ ἀρχιερατικὴ συνείδηση μπορεῖ κάποιος ἐπίσκοπος νὰ προβεῖ σὲ ἀναγνώριση τέτοιων «χειροτονιῶν»; Δὲν πρόκειται περὶ ἀμφισβήτησης τῆς ἠθικῆς καθαρότητος κάποιων προσώπων, ἀλλὰ γιὰ τὴν ὄντολογικὴ ἀνυπαρξία τοῦ ἴδιου τοῦ ἐσωτάτου πυρήνα τῆς Ἀρχιερωσύνης· δὲν ἔχουμε ἠθικὸ ἀλλὰ ὄντολογικὸ «μολυσμὸ» τοῦ ἐπισκοπικοῦ Σώματος σὲ πανορθόδοξο ἐπίπεδο.

14. Δὲν μποροῦμε νὰ κατανοήσουμε πῶς, χωρὶς τὴν κοινὴ ἀπόφαση ὅλων τῶν Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν, ἓνα συνονθύλευμα καθηρημένων, ἀναθεματισμένων, αὐτοχειροτόνητων, σχισματικῶν χωρὶς νὰ ἐπιδείξουν μετάνοια μὲ μία πράξη ἀποκαταστάθηκε, συγκροτήθηκε σὲ «ἐνωτικὴ σύνοδο» καὶ ταυτόχρονα ἔλαβε «αὐτοκεφαλία», ἐνῶ οἱ κανονικοὶ ἐπίσκοποι, οἱ ὁποῖοι συγκροτοῦν κανονικὴ Σύνοδο ἢ ὁποῖα ἐκφράζει τὴν κανονικὴ Ἐκκλησία περιφρονοῦνται παντελῶς.

15. Ἡ ἡγεσία τῆς νέας αὐτοκέφαλης ἐκκλησίας δὲν παρέχει ἐχέγγυα ἀξιοπιστίας, σοβαρότητας καὶ ἐκκλησιαστικοῦ ἠθους (βλ. δηλώσεις τοῦ «προκαθημένου» Ἐπιφανίου γιὰ τὶς ΗΠΑ, τὰ δικαιώματα τῶν ΛΟΑΤΚΙ (κίνημα ὁμοφυλοφύλων κλπ), τὴ συνεργασία μὲ τοὺς Οὐνίτες, τὴ συμμετοχὴ του στὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ αὐτοχειροτόνητου «Μητροπολίτου Κιέβου» Vasyi Lyrkivsky κ.ο.κ). Ἡ ἀπόσχιση τοῦ «ἐπιτίμου Πατριάρχου» Φιλαρέτου καὶ κάποιων «ἐπισκόπων» ἀπὸ τὴ νέα ἐκκλησία καὶ οἱ σοβαρὲς καταγγελίες του καταδεικνύουν μὲ τὸν πλέον τραγικὸ τρόπο τὴν ἀποτυχία θεραπείας τοῦ Οὐκρανικοῦ σχίσματος, διότι δὲν ὑπῆρξε μετάνοια τῶν σχισματικῶν, ἢ πλέον ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιὰ τὴ θεραπεία τῶν σχισμάτων.

16. Δὲν μποροῦμε μὲ κανένα τρόπο νὰ δικαιολογήσουμε τὴ χορήγηση τῆς αὐτοκεφαλίας ὡς τιμωρία πρὸς τὸ Ρωσικὸ Πατριαρχεῖο γιὰ τὴν «ἀλαζονεία», τὶς «ἀντιεκκλησιαστικὲς ἐνέργειες», τὶς «ἀταξίες», τὴν «ἐκκοσμίκευση» κοκ. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ χρησιμοποιεῖται ἡ αὐτοκεφαλία ὡς τιμωρία τῶν ἀτακτούντων, διότι ἡ περιφρόνηση καὶ ἡ παραβίαση τῶν ἱερῶν κανόνων δὲν ὀδηγεῖ σὲ πραγματικὲς καὶ μόνιμες λύσεις στὰ ἐκκλησιαστικὰ προβλήματα. Σὲ τελικὴ ἀνάλυση: ὅ,τι πρόβλημα καὶ νὰ ἔχει ἡ Κωνσταντινούπολη μὲ τὴ Μόσχα πῶς τὸ θεραπεύει (;) ἀκυρώνοντας μιὰ ὀλόκληρη Σύνοδο 90 ἐπισκόπων ὡς ἀντικανονικὴ; Πῶς περιφρονεῖ μιὰ ὀλόκληρη Ἐκκλησία μὲ 12.000 ἐνορίες καὶ ἑκατομμύρια πιστοὺς; Μὲ τὸν Σεβασμιώτατο Ὀνούφριο καὶ τὴν περὶ αὐτὸν Ἱ. Σύνοδο δὲν συλλειτουργοῦσατε οἱ Ἀρχιερεῖς, ὅταν πηγαίνατε στὸ Κίεβο; Αὐτὸν δὲν ἀναγνωρίζατε ὡς μοναδικὸν καὶ κανονικὸν Μητροπολίτην Κιέβου; Πῶς τώρα Σὰς καλοῦν νὰ τὸν διαγράψετε καὶ στὴ θέση του νὰ ἀναγνωρίσετε κάποιον ἄλλον; Ποιὰ κανονικὴ βάση ἔχουν οἱ ἀπαιτήσεις αὐτές;

17. Στεκόμαστε μὲ μεγάλο σεβασμὸ καὶ ἐκφράζουμε τὴν ἀμέριστη συμπάθεια καὶ τὴ συμπαράστασή μας στὰ ἑκατομμύρια τῶν μελῶν τῆς κανονικῆς ἐν Οὐκρανίᾳ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, τὰ ὁποῖα ὑφίστανται θλίψεις καὶ διωγμοὺς ἐπειδὴ ἐπιθυμοῦν νὰ παραμείνουν στὴν Ἐκκλησία στὴν ὁποῖα γεννήθηκαν καὶ μεγάλωσαν. Οἱ μεθοδεύσεις καὶ διώξεις τῶν κρατικῶν καὶ παρακρατικῶν μηχανισμῶν ἐναντίον τῆς κανονικῆς Ἐκκλησίας στὴν Οὐκρανία γιὰ νὰ ἐξαναγκάσουν τοὺς

κληρικούς και πιστούς να υπαχθούν στη νέα έκκλησία αποδεικνύουν την άποτυχία της αυτοκεφαλίας και ότι, τελικά, δεν ήταν αίτημα του πιστού λαού. Πώς, λοιπόν, η Έκκλησία της Ελλάδος, αντί να συμπαραστασθεί στους διωκόμενους πιστούς, θα αναγνωρίσει αυτό που η μεγάλη πλειοψηφία των Ουκρανών Όρθοδόξων αρνήθηκε;

18. Τέλος, το πλέον άνησυχητικό είναι ότι το εκκλησιαστικό πρόβλημα της Ουκρανίας εξελίσσεται από πρόβλημα κανονικής ύφης σε μείζον εκκλησιολογικό πρόβλημα με την επίμονη προσπάθεια μεταλλαγής των τιμητικών πρεσβείων του Οικουμενικού Πατριαρχείου σε εξουσιαστικό πρωτείο παπικού τύπου:

α) Δυστυχώς, ο Οικουμενικός Πατριάρχης στην περίπτωση του Ουκρανικού αυτοκεφάλου αρνείται τον αναγνωρισμένο από την παράδοση συντονιστικό Του ρόλο και την έκφραση και υλοποίηση συνοδικών αποφάσεων των τοπικών Όρθοδόξων Έκκλησιών, γι' αυτό και αρνείται να συγκαλέσει Πανορθόδοξη Σύνοδο ή Σύνοδο Προκαθημένων.

β) Αντίθετα, όπως ο πάπας:

i) ένεργεί υπερορίως, σε ξένη δικαιοδοσία, ή οποία υπάγεται στην Έκκλησία

της Ρωσίας, όπως ο Ίδιος μέχρι πρόσφατα αναγνώριζε,

ii) αποφασίζει κυριαρχικά και ανεξάρτητα ή και αντίθετα με τη γνώμη όχι μόνο της ίδιας της Έκκλησίας της Ουκρανίας αλλά και των κατά τόπους Όρθοδόξων Έκκλησιών,

iii) ισχυρίζεται ότι οι λοιποί ανά τον κόσμο Όρθόδοξοι επίσκοποι υποχρεούνται να αποδεχθούν την όποια απόφασή Του,

iv) θεωρεί ότι ή απόφασή Του δεν χρήζει έγκρίσεως από τις άλλες Έκκλησίες, αλλά ούτε προσβάλλεται ούτε αναιρείται, και

v) απαιτεί να επεμβαίνει υπερορίως, στην ανά την Οικουμένη Όρθόδοξη Έκκλησία ακόμα και «*αύτεπαγγέλτως και ως έκ καθήκοντος*» «*ού μόνον ένθα περι Δογμάτων και ιερών Παραδόσεων και Κανονικών Έκκλησιαστικών Διατάξεων ή περι γενικών ζητημάτων άφορώντων εις όλόκληρον τό σώμα της Έκκλησίας αλλά και έν πᾶσι τοῖς σχετικῶς σπουδαίοις επί μέρους ζητήμασι τοῖς ένδιαφέρουσι ταύτην ή εκείνην την Τοπικήν Έκκλησίαν*» (Επιστολή του Οικουμενικού Πατριάρχου Βαρθολομαίου προς τον Αρχιεπίσκοπον Άλβανίας Αναστάσιον, 20.2.2019). Η Πατριαρχική αυτή φρασεολογία θυμίζει το περίφημο Dictatus Papae (1075) του πάπα Γρηγορίου Ζ΄, ο οποίος είχε την απαίτηση να υποβάλλονται στον πάπα προς λύση όλες οι "causae majores"

(μείζονες υποθέσεις) τῶν ἀνά τὴν οἰκουμένη Ἐκκλησιῶν!

Εἶναι περισσότερο ἀπὸ προφανές ὅτι ἂν, ὃ μὴ γένοιτο, ἐπικρατήσῃ αὐτὴ ἡ προσέγγιση θὰ ὑπάρξουν σοβαρότατες καὶ θλιβερές ἐξελίξεις στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας.

Μακαριώτατε,

Ἡ δυσκολία τῆς Διαρκοῦς Ἱ. Συνόδου τῆς ἀπελθούσης περιόδου νὰ «κλείσει» γρήγορα-γρήγορα καὶ μὲ συνοπτικὲς διαδικασίες μία τόσο προβληματικὴ αὐτοκεφαλία καὶ ἡ συνακόλουθη δήλωσή Σας ὅτι καὶ Ἔσεῖς «ἀδυνατεῖτε» νὰ ἀναλάβετε τὸ βᾶρος μιᾶς τέτοιας ἀποφάσεως, καταδεικνύουν τὴν σύνεση καθὼς καὶ τὸ μεγαλεῖο τῆς ταπεινώσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν μας Ἡγετῶν, ἀλλὰ παράλληλα φανερώνουν ὅτι στὶς συνειδήσεις τῶν Ἑλλήνων Ἀρχιερέων παραμένουν νωποὶ οἱ ἐνώπιον τοῦ Ἱ. Θυσιαστηρίου ὄρκοι τῆς εἰς ἐπίσκοπον χειροτονίας τους, ὅταν ὑποσχέθηκαν ἐνώπιον Θεοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας Του ὅτι θὰ τηρήσουν τοὺς Ἱ. Κανόνες καὶ τὴν Ἐκκλησιαστικὴ Τάξη καθὼς καὶ τὴν ἐνότητα τῆς ἀνά τὴν Οἰκουμένην Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἡ κακοποίηση τοῦ ἱεροῦ θεσμοῦ τοῦ αὐτοκεφάλου, ὁ ὁποῖος, ἀντὶ νὰ ὑπηρετεῖ τὴν ἐνότητα καὶ τὴν εὐστάθεια τῶν Ἀγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, τείνει νὰ τινάξῃ εἰς τὸν ἀέρα τὴν ἐν ἀληθείᾳ ἐνότητα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας καθιστώντας τὴν περίγελο στὰ μάτια τῶν ἐχθρῶν Της, νομίζουμε πὼς δὲν μπορεῖ νὰ ἐπικυρωθεῖ οὔτε ἀπὸ τὴν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Γιατί, ἄραγε, μόνη τῆς ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος νὰ ἀναλάβῃ πρώτη Αὐτὴ τέτοια εὐθύνη ἐρχόμενη σὲ ἀντίθεση μὲ τὴν ἐκκλησιαστικὴ συνείδηση ὅλων τῶν Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν γὰρ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὶς λανθασμένες καὶ ἀποτυχημένες ἐπιλογὲς τοῦ Φαναρίου; Γιατί νὰ σκανδαλίσει τὶς ψυχὲς τῶν ἑκατομμυρίων πιστῶν Οὐκρανῶν Ὁρθοδόξων ποὺ μὲ στερήσεις καὶ διωγμοὺς ἀγωνίζονται καὶ παραμένουν πιστοὶ στὴν ἐκκλησιαστικὴ τους παράδοση; Γιατί, τελικὰ, νὰ σκανδαλίσει τὶς ψυχὲς τῶν ἑκατομμυρίων πιστῶν ἀπὸ ὅλες τὶς τοπικὲς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες, ποὺ ἔχουν ψηλὰ στὴ συνείδησή τους καὶ ἔχουν ὡς σημεῖο ἀναφορᾶς τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος; Νομίζουμε ὅτι δὲν θὰ προσφέρει καλὲς ὑπηρεσίες οὔτε στὸν Ἐαυτὸ Της οὔτε στὸν Οἰκουμενικὸ Θρόνο οὔτε στὴν Οἰκουμενικὴ Ὁρθοδοξία.

Εἶμαστε βέβαιοι ὅτι οἱ πνευματικοὶ μας Πατέρες δὲν θὰ μᾶς ἀπογοητεύσουν καὶ θὰ προβάλουν τὴν Ὁρθόδοξη ἐκκλησιολογία καὶ τὴν κανονικὴ τάξη ὡς τὰ μοναδικὰ κριτήρια γὰρ τὴν ἐπίλυση τοῦ οὐκρανικοῦ προβλήματος.

Σεπτέμβριος 2019

[spiderpowa-pdf src="https://mospat.ru/wp-content/uploads/2019/09/ΑΝΟΙΚΤΗ-ΕΠΙΣΤΟΛΗ-προς-ΣΕΠΤΗ-ΙΕΡΑΡΧΙΑ-για-ΟΥΚΡΑΝΙΚΟ-Sept2019.pdf"]**ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ προς ΣΕΠΤΗ ΙΕΡΑΡΧΙΑ για ΟΥΚΡΑΝΙΚΟ**

Μια πηγή: <https://mospat.ru/gr/news/46120/>